

שאלה אחרת היא: האם מותר לבני ביתו של מקבל האיגרת לקרוא
[עומד?] ר' אברהם דוד וואהרמן מברומשטיטש? בטל דעת הדיושית/
מקיש לענייננו מדין פיקדון, שהכלל בו הוא: 'כל המפקיד - על דעת
אשתו ובניו הוא מפקיד', ומטעם זה מותר לשומר למסור את הפיקדון
לבני ביתו לשמרו במקומו, אף אם יש סכסוך בין בני הבית. מדבריו
עולה שהוא סבור שדין האיגרת כדין הפיקדון על אף אופיה הסודי של

31) Ge קהתי

ה) וחי חביו ואמו ג"כ יכולין לראות מכתב של בנייהם
היה אם הם חמוצין על שולחנם ודאי ודאי דמיא?
בחומ"מ בסעיף כ"ג דלמריקן על דעת הוריו הוא מפקיד,
ואם הבנים התחמנו ואין סמוכין על שולחנם חלוי
בפלוגמא שהבאחי לעיל אי צעיקן בניו שיהי סמוכין על
שולחנו וא"כ לגבי חרס דר"ג דהוי ספק יש הרבה
מחמית דמ"ל דתתק דבריו הוי חתם איתור חרס וי
בשד"ח מ"ו דף קל"ג שהאריך בכל השיטות ע"כ נראה
להחמיר דאם אין הבנים סמוכין על שולחן חביו אסור
לחורים או לבנים לראות מכתבים של השני.

36) Ge קהתי

ונראה דהיינו אם זרקו לחוץ במקום גלוי דאז חזינן
דחינו מקפיד שיקראו אותה אבל אם זרקו להפח אשפה
שלו או אפילו להפח שעומד בר"ה דכהיום אין דרך בני"א
לחזו ואלא חתם ח"י אין ראוי מזה שזרקו רק דאין זריק
להכתב אבל יכול להיות שמקפיד לא לראותו וכ"ש אם
קרע המכתב ודאי דאסור לקרותו לחזינן דמקפיד שלא
לראותו [ומה"ט נראה ג"כ דאין להסתכל על הפתקאות
בנקט הקמח בקוף הנ' נידוי, שכתב דיש להחמיר
בפתוחה דשמא המשלחה מקפיד שלא יודע לאחרים
עסקיו, ורחימי נרצ' ח' שמתיר נחרות חגרת פתוחה, חבנ
לעני"ד האסור כנ"ל.

37) שמיטת האמה

והובא דין זה בסמ"ג, ואצל הקב"ה חס ושלום לא
שייך להצר לו או להזיקו אלמא דבכל גווני אסור
עד שיתן לו רשות בפירוש, יש לומר דשם הוא מדה
טובה בעלמא שצריך האדם להרגיל עצמו בזה בכל
גווני כדב' שלא יבא לעולם לקלוקל על ידי זה.

ל' לאומר דבר לחבירו שהוא בבל יאמר עד שיאמר לו כך אמור שנאמר
בר' ה' אליו מאהל מועד לאמר מכלל דתרווייהו סבירא להו מלואים כל

40) Ge קהתי

שדא ביה ציביא אבל שדא ביה ציביא לית לן בה: וא"ר יוחנן מ"ו
שהניח לו אביו מעות הרבה ורוצה לאברן ילבש בגדי פשתן וישתמש בכלי
זכוכית וישכור פועלים ואל ישב עמהן ילבש בבלי' פשתן בכתנא רומיתא

הרב אליהו כ"ץ¹⁴⁶ מבקש להתיר לפתוח מכתבים של תלמידים על
יסוד היקש להיתר להכות את הבן למטרות חינוכיות, וזה לשונו: 'הרי
שאפילו רק לשפר המצב בחינוך, יש רשות וגם מצוה להמורה-המחנך
לעבור על הלאו של הכאה של "לא יוסיף". ואם כן, מכל שכן בנידון
דידן, שאין כאן הגבלה של חרם דרבנו גרשום, ובוודאי לא חרמים רבנו
גרשום בכגון זה! אבל נראה שאין ללמוד מן המכה את בנו כדי
לחנכו, משום שהכאת התלמיד לא הותרה בגלל המטרה החינוכית,
אלא שלא נכללה באיסור הכאה כלל, משום שאינה דרד' נציודו'¹⁴⁷.

33) Ge קהתי

ד) ואם בניו הגדולים כבר התחמנו וחסן סמוכין על
שולחנו, חלוי במחלוקת הפוסקים לגבי פקדון בחומ"מ
[ס' ר"א ס"כ] אי צעיקן בניו צעיקן על שולחנו.
ע"י פתחי החושן על הל' פקדון [בפ"ד ה"ו] - שהציא
בזה מחנוקת, והתגודה כתב דגם צעיקן שיהי
סמוכין על שולחנו עיי"ש. ועיי"ש שהציא מהמנחת
פמים דגם חמנו ככלל.

35) Ge קהתי

גוד הביאו באנציקלופדיה תלמודית בשם שר"ת בית
וזה שהפתח מכתב חברו אפילו ללא קריאה
דבר על חדרה"ג, ואולם לשון פותח אינו בראשונים
לא הוא בשלטי הגבורים שעל הרי"ף במסכת שבועות
37) Ge קהתי

הדעת נוטה, שבכלל החרם הנ"ל כלול בזמן הזה, גם איסור האזנה
בכוונה תחילה לשיחות אישיות הנעשות בין אנשים שונים בצינעה
מצעות טלפון או מכשיר אחר, כאשר לא נוכחים שם אנשים נוספים,
ע לא מעוניינים שאדם אחר ידע מכך.

מגם פשוט שרבנו גרשום לא אסר להאזין לשיחת שני אנשים שמדברים לידו או
עם שבו נמצא המאזין, כי שם הם גרמו לעצמם שעמדו לדבר במקום שאפשר להאזין
ושכיח שיהיו שם אנשים שיכולים לשמוע את דבריהם, ולכן מכיון שאי אפשר לחייב
שנמצא באותו איזור שיאטום את אזניו, אלא אדרבה, אם המדברים לא מעוניינים
יגו להם - עליהם מוטל ללכת למקום מסתור כמו שעשה יעקב אבינו שקרא לרחל

38) Ge קהתי

ל' לאומר דבר לחבירו שהוא בבל יאמר עד שיאמר לו כך אמור שנאמר
בר' ה' אליו מאהל מועד לאמר מכלל דתרווייהו סבירא להו מלואים כל